

Nechci být jiná!

Eliza Broadbentová
(Podle skutečné události)

„Cena duší je velká v očích Božích.“ (Nauka a smlouvy 18:10.)

Mika se vždy těšila na hodiny tance. Moc ráda tam poslouchala hudbu. Bavilo ji procvičovat jelení skok a provádět ho přesně tak, jak to má být. A nejradyji měla, když celá třída tančila společně. Vypadalo to, jako by všechny tanečnice byly stejné. Měla při tom pocit, že tam není ta jediná s Downovým syndromem.

Dnes se učily nový taneční krok. Mika sledovala, jak

učitelka skáče vysoko do vzduchu. Sledovala, jak to zkoušejí i ostatní dívky. Některým to šlo hned. Některým to chvíli trvalo. Mika to zkoušela znovu a znovu, ale nedokázala to udělat správně.

„Pomůžeš mi, paní učitelko?“ zeptala se Mika.

Dívka vedle Miky se na ni podívala. Poté se naklonila ke kamarádce. „Proč tak divně mluvív?“ zašeptala. Obě dívky se otočily a podívaly se na Miku.

Po hodině Mika celou cestu domů mlčela.

Když dorazili domů, maminka v kuchyni hnětla těsto. Měla na tváři mouku. Někdy to Miku rozesmálo. Ale dnes jen hodila tašku na zem a sesula se na židli v kuchyni.

„Jaká byla hodina tance?“ zeptala se maminka.

„Hrozná,“ řekla Mika. „Požádala jsem o pomoc a nějaká holka řekla, že divně mluvím. A pak na mě zírala.“ Mika sklopila oči. „Už nechci chodit na hodiny tance.“

„Ale Miko!“ řekla maminka. „To je mi moc líto. Velice rádi se s tatínkem díváme, jak tančíš. Jsme velmi hrdí na to, jak moc se snažíš!“

Mika cítila, jak se jí oči zalévají slzami. „Nemám ráda ten svůj Downův syndrom. Nelíbí se mi, že mám jiný obličej. Chtěla bych, aby pro mě nebylo tak těžké naučit se něco nového. Musím procvičovat i to, jak mluvit!“

Tatínek si sedl vedle Miky a položil jí ruku kolem ramen. „Miko, máme tě *moc* rádi. Vůbec nic bychom na tobě neměnili.“

Ale Mika jen zakroutila hlavou a zakryla si rukama tvář. „Nechci být jiná. Chci se toho Downova syndromu zbavit!“

Maminka a tatínek chvíli mlčeli.

„Mám nápad,“ řekla maminka. Mika vykoukla zpoza rukou. „Co kdyby ses pomodlila a zeptala se Nebeského Otce, jak tě vnímá On?“

Mika se nad tím zamyslela. Ráda se modlila. Pomalu přikývla. „Napsala bys mi tu otázku, abych si pamatovala, na co se mám zeptat?“

Maminka jí otázku napsala na papír. Mika si poté papír vzala a šla se modlit do svého pokoje.

Když se o několik minut později vrátila do kuchyně, její tvář zářila jako sluníčko. „Nebeský Otec mi odpověděl!“ zvolala.

„A co ti řekl?“ zeptala se maminka.

„Řekl: ‚Miko, mám tě rád přesně takovou, jaká jsi,‘“ odpověděla. „A řekl to HODNĚ hlasitě!“

Příští týden Miku na hodině tance už netrápilo, co si ostatní dívky myslí o tom, že má Downův syndrom. Místo toho si všimla jiné dívky, Sáry, která byla smutná. Pro Sáru bylo také těžké naučit se některé nové kroky.

Když Mika přišla domů, rozhodla se Sáře napsat dopis. Nakreslila spoustu srdíček. Maminka jí pomohla s pravopisem.

„Milá Sáro,“ napsala Mika. „Jsi skvělá tanečnice. Chtěla bych se s tebou kamarádit. Jsem moc ráda, že jsi v mé třídě.“

Mika se nemohla dočkat, až Sáře dopis dá. Chtěla, aby i Sára byla na hodinách tance šťastná a měla pocit, že ji druzí mají rádi. ●

Autorka žije v Utahu v USA.

